

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 145/20
Люксембург, 24 ноември 2020 г.

Решение по съединени дела C-225/19 и C-226/19
R.N.N.S. и K.A./Minister van Buitenlandse Zaken

Държава членка, която приема решение за отказ да издаде „шенгенска“ виза поради възражение, отправено от друга държава членка, трябва да посочи в това решение коя е тази държава членка и конкретното основание за отказ, възприето на базата на това възражение, евентуално заедно със съображенията за възражението

Египетски гражданин, който пребивава в своята страна на произход (дело C-225/19), и сирийска гражданка, която пребивава в Саудитска Арабия (дело C-226/19), подават заявления за „шенгенска“ виза¹ до Minister van Buitenlandse Zaken (министър на външните работи, Нидерландия, наричан по-нататък „министърът“), за да могат да посетят пребиваващи в Нидерландия членове на своите семейства. Заявленията им обаче били отхвърлени и съгласно Визовия кодекс те били уведомени за отказа чрез стандартен формуляр², включващ единадесет полета, в които се поставя отметка в зависимост от приетото основание. Тъй като в този случай отметката била поставена в поле 6, отказът да бъде издадена виза се обяснявал с това, че заинтересованите лица били счетени за представляващи заплахата за обществения ред, вътрешната сигурност, общественото здраве или за международните отношения на държава членка³. Визата била отказана в резултат на възраженията, отправени от Унгария и Германия, с които нидерландските органи се консултирали предварително в рамките на предвидената от Визовия кодекс процедура⁴. Във формуляра обаче на заинтересованите лица не били дадени никакви уточнения относно това коя от държавите членки е отправила възражението, точно кое измежду четирите възможни основания за отказ е възприето (запахата за обществения ред, вътрешната сигурност, общественото здраве или за международните отношения) и по какви съображения е било счетено, че тези лица представляват такава заплахата.

Заинтересованите лица подават жалба по административен ред пред министъра, която е отхвърлена. Тогава те подават жалба⁵ пред Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem (Първоинстанционен съд Хага, заседаващ в Харлем, Нидерландия), като изтъкват, че не са се ползвали от ефективна съдебна защита, тъй като не били в състояние да оспорят тези решения по същество. Тази юрисдикция решава да постави на Съда въпрос, от една страна, относно мотивите, които трябва да съдържа решение за отказ да се издаде виза, когато отказът е основан на възражението на друга държава членка, а от друга страна, относно възможността за съдебен контрол върху това основание за отказ в контекста на обжалването на решението за отказ да се издаде виза, както и относно обхвата на този контрол.

¹ Виза за транзитно преминаване или за планиран престой на територията на държави членки с продължителност, която не превишава три месеца в рамките на всеки шестмесечен период. Тази виза се издава от държава членка в съответствие с Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността (ОВ L 243, 2009 г., стр. 1), изменен с Регламент (ЕС) № 610/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. (ОВ L 182, 2013 г., стр. 1) (наричан по-нататък „Визовият кодекс“).

² Формуляр, съдържащ се в приложение VI към Визовия кодекс и посочен в член 32, параграф 2 от същия кодекс.

³ Основание за отказ, предвидено в член 32, параграф 1, буква а), подточка vi) от Визовия кодекс.

⁴ Процедура за предварителна консултация, предвидена в член 22 от Визовия кодекс.

⁵ Жалба, предвидена в член 32, параграф 3 от Визовия кодекс.

Съображения на Съда

На първо място Съдът постановява, че държавата членка, приела решение за отказ да издаде виза поради отправеното от друга държава членка възражение, в това решение трябва да посочи коя е възразилата държава членка, конкретното основание за отказ, възприето на базата на това възражение, евентуално заедно със съображенията по същество за възражението.

В това отношение Съдът подчертава, че характеристиките на жалбата срещу решение за отказ да се издаде виза трябва да се определят в съответствие с член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, който гарантира правото на ефективни правни средства за защита. Съгласно този член обаче заинтересованото лице трябва да може да се запознае с основанията за взетото спрямо него решение посредством прочита на самото решение или чрез съобщаване на тези основания по искане на това лице. Освен това Съдът посочва, че дори ако мотивите относно поле 6 от стандартния формуляр са предварително определени, компетентният национален орган е длъжен да посочи необходимата информация в рубриката, озаглавена „Забележки“. По-нататък Съдът отбелязва, че има нов стандартен формуляр, в който различните възможни основания за отказ, по-рано посочени общо, вече са отделени едни от други⁶.

На второ място Съдът постановява, че съдилищата на държавата членка, взела решение за отказ да издаде виза поради отправено от друга държава членка възражение, не могат да разглеждат по същество законосъобразността на възражението. Ето защо държавата членка, взела решението за отказ да издаде виза, в него трябва да посочи и към кой орган може да се обърне кандидатът за виза, за да разбере кои са наличните способности за защита в това отношение в отпавилата възражението държава членка.

За да стигне до този извод Съдът преди всичко подчертава, че несъмнено при съдебния контрол, упражняван от съдилищата на държавата членка, взела решението за отказ да издаде виза, се проверява законосъобразността на това решение. Компетентните национални органи обаче разполагат с широка свобода на преценка при разглеждането на заявленията за издаване на виза, що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. При това положение съдебният контрол по отношение на тази свобода на преценка се свежда до проверка дали обжалваното решение почива на достатъчно солидна фактическа основа и дали в него не е допусната явна грешка. В това отношение, когато отказът да се издаде виза е обоснован от факта, че друга държава членка е възразила срещу нейното издаване, тези съдилища трябва да имат възможност да се уверят, че процедурата на предварителна консултация с другите държави членки, предвидена във Визовия кодекс, е била приложена добре, и в частност да проверят дали кандидатът правилно е идентифициран като лицето, срещу което е повдигнато въпросното възражение. Нещо повече, тези съдилища трябва да могат да проверят дали са били спазени процесуалните гаранции, като например задължението за мотивиране. От друга страна, контролът дали е основателно отправеното от друга държава членка възражение е от компетентността на националните съдилища на тази друга държава членка.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

⁶ Приложение III към Регламент (ЕС) 2019/1155 на Европейския парламент и на Съвета от 20 юни 2019 година за изменение на Регламент (ЕО) № 810/2009 за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс) (ОВ L 188, 2019 г., стр. 25).

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда
[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването
За допълнителна информация се свържете с Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 5536